

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 18Csp/67/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821203992
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kotríková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2022:3821203992.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Zuzanou Kotríkovou v spore žalobkyne: A. P., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, občan SR, právne zastúpená Mgr. Petrom Kováčikom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Laurinská 3, IČO: 53 286 090 proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 500,- eur takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 200,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ich výške súd rozhodne samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou z 01.10.2021, doručenou súdu dňa 19.10.2021 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 500,- EUR s príslušenstvom titulom nároku na primerané finančné zadost'učinenie. Medzi žalobkyňou ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo dňa 22.01.2014 k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. 308001883 a dňa 27.08.2013 Zmluvy o úvere č. 308001694. V dôsledku absencie zákonných náležitostí predmetných zmlúv v zmysle zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bola žalobkyňa povinná veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky t.j. istinu poskytnutého úveru. Na strane veriteľa došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorého vydania sa žalobkyňa domáhala v konaní, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18C/200/2015 - 134, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.11.2018, ktorým súd priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.194,- EUR s príslušenstvom. Žalobkyňa žiada primerané finančné zadost'učinenie, ktoré je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, taktiež plní preventívnu funkciu, pretože musí odradiť od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa. Ust. § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo zákona na ochranu spotrebiteľa. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019 sp.zn. 6Cdo/127/2017. Na základe uvedeného rozsudku možno konštatovať, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy a v danom prípade je táto podmienka splnená právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 03.10.2018 sp. zn. 18C/200/2015. Žalobkyňa tak úspešne uplatnila porušenie svojich práv na súde a podanou žalobou uplatňuje právo na primerané finančné zadost'učinenie zo strany žalovaného, ktorý sa voči spotrebiteľovi tohto porušenia dopustil. Žalobkyni vzniklo právo na primerané finančné zadost'učinenie, nakoľko postupom žalovaného došlo k porušeniu práv, vyplývajúcich mu z predpisov na ochranu spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na to, že z jeho strany došlo aj k úspešnému uplatneniu porušeného práva na súde. Žalobkyňa si uplatňuje sumu 500,- EUR vrátane úroku z omeškania z tejto sumy. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom

zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazanými nekalými podmienkami. S prihliadnutím na uvedené vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Suma 500,- EUR predstavuje 41,87% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia a je primeraná. Žalobkyňa okrem sumy 500,- EUR žiada aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dôvodu, že žalovaný na výzvu žalobkyne o zaplatenie sumy 500,- EUR nereagoval. Žalobkyňa si uplatňuje aj trovy konania.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným do sporu dňa 02.12.2021 a nestotožnil sa s názormi žalobkyne. Ust. § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Je potrebné zohľadniť úspešnosť účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je potrebné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách a priznanie takéhoto nároku prichádza do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Rozhodnutie, ktoré uvádza žalobkyňa má dostatočný sankčný charakter v zmysle prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Žalovaný požiadal súd, aby pri posudzovaní žalobkyňou uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti, týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, ďalej prehlásila, že zmluvu prečítala, uzatvorila vážne, zrozumiteľne a nie v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Žalovaný poskytol žalobkyňi úver v dobrej viere, že sú jej známe zmluvné dojednania. Predpokladom priznania finančného zadosťučinenia sú: porušenie práva alebo povinnosti podľa zákona, úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, primeranosť zadosťučinenia a zodpovedná osoba. Konanie žalobkyne formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko žalobkyňa mala možnosť brániť sa už v počiatkoch kontraktáčného postupu a napriek tomu bola absolútne ľahostajná. Žalovaný navrhuje, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Žalobkyňa sa vyjadrila podaním z 25.05.2022. Mala za to, že žalobkyňa v konaní jednoznačne preukázala rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 18C/200/2015 z 03.10.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.11.2018, že jej konkrétne práva boli porušené v dôsledku konania žalovaného, čím jej v súlade s § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa sa vzhľadom na zistené skutkové okolnosti prípadu vyplývajúce z konania na súd pod sp. zn. 18C/200/2015 javí v sume 500,-EUR ako primerané vzhľadom na to, koľko na úver preplatil ako spotrebiteľ, slabšia zmluvná strana. Žalobkyňa za spotrebiteľský úver zaplatila viac a tak žalovaný svojim protiprávnym konaním od žalobkyne neoprávnene zinkasoval finančnú sumu minimálne vo výške 1.194,- EUR, ktorú žalobkyňa zdržiaval dlhšie časové obdobie a dané finančné prostriedky neoprávnene používal, hoci na ne nemal nárok. K výhradám žalovaného žalobkyňa udáva, že zákonodarca nespája porušenie práv spotrebiteľa len s konštatovaním existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvnom vzťahu, avšak s akýmkoľvek porušením práv a povinností, ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi a je potrebné prisvedčiť žalobkyňi, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa a teda aj k vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa navrhuje súdu žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

4. Súd pojednával v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovaného, ktorí s prejednaním a rozhodnutím veci bez ich účasti súhlasili a zotrvali na svojich doterajších písomných vyjadreniach v spore.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením s listinnými dôkazmi, ktoré tvoria obsah súdneho spisu a to najmä žaloby, rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 18C/200/2015 - 134, predžalobnej výzvy

z 19.01.2021, vyjadrenia žalovaného k žalobe, repliky žalobkyne, ospravedlnenia účasti žalovaného z neúčasti na pojednaní a ostatného obsahu súdneho spisu, a zistil tento skutkový stav.

6. Okresný súd Prievidza rozsudkom č. k. 18C/200/2015 - 134 zo dňa 03.10.2018 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie zo zmluvy č. 308001883 vo výške 322,- EUR a zo zmluvy č. 308001694 vo výške 872,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.194,- EUR od 08.04.2015 do zaplataenia. Bezdôvodné obohatenie bolo priznané z dôvodu, že v predložených zmluvách je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. Medzi účastníkmi bolo dohodnuté neprímerané navýšenie úveru, preto v tejto časti boli obidve zmluvy absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Súd mal za to, že predmetné spotrebiteľské úvery sú bezúročné a bez poplatkov. Na základe čoho mal žalovaný od žalobkyne v daných úveroch nárok len na vrátenie ním skutočne poskytnutého úveru. Žalovaný prijal od žalobkyne plnenie bez právneho dôvodu vo výške 322,- EUR a bez právneho dôvodu aj sumu 872,- EUR. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.11.2018.

7. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

8. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“), každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

11. Pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia Zákon o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5, veta posledná) vyžaduje, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon nevyžaduje pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. V danom spore je predmetom konania nárok podľa § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá.

12. Primerané finančné zadostučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, musí však byť podložený konkrétnymi skutkovými okolnosťami. Zmyslom primeraného finančného zadostučinenia sú satisfakčná funkcia, preventívna funkcia a sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax,

vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné a konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi sa javí byť nedostatočným.

13. V prejednávacom prípade žalobkyňa odvodzovala nárok na primerané finančné zadostučinenie od ust. § 3 ods. 5 Zák. o ochrane spotrebiteľa s poukazom na rozsudok tunajšieho súdu č.k. 18C/200/2015 - 134 zo dňa 03.10.2018. Z vyššie cit. ust. vyplýva, že proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Úspech žalobkyne ako spotrebiteľa v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia je nespochybniteľnou skutočnosťou. Preto súd s poukazom na to, že žalobkyňa ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnila porušenie práva, má podľa názoru súdu právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností zodpovedá. V konaní sp. zn. 18C/200/2015 sa žalovaný dopustil niekoľkých porušení spotrebiteľského práva.

14. Pri výške finančného zadostučinenia súd zohľadnil výšku skutočného bezdôvodného obohatenia, ako aj celkovú čiastku, ktorú podľa textu úverových zmlúv mala žalobkyňa zaplatiť titulom poskytnutých úverov, teda výšku nedôvodne požadovanej sumy (odplaty za úver). V súvislosti s predmetnými zmluvami boli žalobkyni reálne poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.350,- EUR, pričom podľa ich textu mala vrátiť celkovo sumu 2.544,- EUR. S poukazom na právoplatne ustálenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverových zmlúv bolo bezdôvodné obohatenie žalovaného vo výške 1.194,- EUR. Žalobkyňa fakticky nad rozsah poskytnutých súm žalovanému uhradila čiastku 2.574,- EUR. Zásah do práv žalobkyne spočíva aj v tom, že nemohla nakladať so svojimi finančnými prostriedkami vo výške 1.194,- EUR, ktoré nedôvodne vyplatila žalovanému. Súd sa s poukazom na uvedené okolnosti nestotožnil s tvrdeniami žalovaného, že na nápravu predmetného porušenia práv žalobkyne z jeho strany postačovalo vydanie bezdôvodného obohatenia.

15. Ohľadom ďalších námietok žalovaného, že v danom prípade neboli splnené podmienky zákona pre priznanie zadostučinenia, súd poukazuje na nález ÚS SR IV. ÚS 371/2018, ktorý uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

16. Žalobkyňa žiadala sumu 500,- EUR. Súd s poukazom na uvedené vyhodnotil nárok žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie v sume 200,- EUR za primeraný a vo zvyšku žalobu zamietol. Pri posúdení výšky finančného zadostučinenia súd posudzoval jeho primeranosť vzhľadom k okolnostiam tohto prípadu. Finančné zadostučinenie má odzrkadľovať konkrétne okolnosti, teda mieru závažnosti zásahu do práv spotrebiteľa, ich trvanie, aj prípadné bezdôvodné obohatenie, ktoré na úkor spotrebiteľa vzniklo. Súd pri určení výšky finančného zadostučinenia vychádzal jednak z toho, že mieru závažnosti zásahu do práv spotrebiteľa nepovažoval za vysokú a to z dôvodu, že napriek tomu, že sa poskytnuté úvery považoval za bezúročné a bez poplatkov žalovaný úvery žalobkyni riadne poskytol a ostatné povinnosti, vyplývajúce zo zmlúv o úvere riadne plnil. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Preto súd dospel k záveru, že finančné zadostučinenie vo výške 200,- EUR bude primerané (vzhľadom na správanie žalovaného) a uložil žalovanému povinnosť finančné zadostučinenie v uvedenej výške zaplatiť žalobkyni (porovnateľne ako súd prvej inštancie v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza v obdobnom spore vedenom pod sp. zn. 12Csp/64/2018, kedy takúto výšku priznaného finančného zadostučinenia súd považoval za dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde a zároveň uviedol, že táto výška priznaného zadostučinenia bude v dostatočnej miere plniť „odradzovaciu“ funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného). Súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR zo dňa 30.06.2022, sp. zn. 7Cdo/92/2021, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: Najvyšší súd v uznesení z 30. januára 2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 (napadnuté odvolacie rozhodnutie je z 15. júla 2020, pozn.) sa v rámci podaného dovolania zaoberal (aj) právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy

a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Vo svojich nosných záveroch v tejto súvislosti uviedol:

„Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia ... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje ... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“

17. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná. Rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100% z prisúdenej sumy. Komentár Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd má za to, že je namieste priznať žalobkyni plnú náhradu trov konania, keďže bola v základe v plnom rozsahu úspešná. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Rozsudok bol vypracovaný na základe žiadosti sudcu v predĺženej lehote (Spr 713/22).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je pr í p u s t n é odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Trenčíne.

Podľa § 363 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP"), v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa

napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 62 ods. 1 CMP aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 232 ods. 2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.